10.08.2020 г. / 02:51:18

Родолюбие

Борбата на българските светци с исляма - VIII-ма последна част

„Мъченик Аврамий се родил във Волжка България и бил възпитан в мохамеданската вяра,.. **По Божията воля Аврамий се убедил в лъжливостта на мохамеданското учение и в истинността на християнската вяра и станал истински християнин. Изповядвайки Христовата вяра, той станал омразен за своите сънародници-мюсюлмани**.

В десети век владетелят на Волжски Болгар бил подлъган да приеме исляма от пратениците на Арабския халифат, под предлог, че арабите ще построят много крепости и с войска ще помогнат на волжките българи да се отбраняват от своите доскорошни събратя хазарите.

Веднъж когато Аврамий отишъл за търговия в град Велики Болгар, **започнали да го убеждават, а после и да го принуждават да се отрече от Христа. Той не се поддал на заплахите. Тогава го затворили в тъмница за дълго, а по-късно, като видели неговата непреклонност, отсекли му първо ръцете, после нозете и накрая - главата**.

Свети Аврамий загинал мъченически на 1 април 1229 година. Християните в града благоговейно погребали тялото му в християнското гробище на Велики Болгар.

След смъртта на св. Аврамий Великият град на българите изгорял почти до основи. Руските летописци отбелязали, че Господ е изпратил тези пожари за наказание за невинно пролятата кръв на мъченика. Виждайки, че на гроба му стават чудесни изцеления на болни християни, хората разказали за това на княз

Георги Всеволодович. След една година тялото на мъченика било пренесено в град Владимир, където князът и семейството му, Владимирският епископ Митрофан, духовенството и народът посрещнали мощите на св. Аврамий и ги положили в църквата "Успение на Пресвета Богородица" на 6 март 1230 година.“

14.04 по светския - † 1 април по църковния календар - Св. свещеномъченик Аврамий Български

„Този Христов мъченик бил българин от Албания. Когато станал на възраст 40 години, напуснал родината си, дошъл в Цариград и там станал градинар. Един ден, продавайки ябълки на пазара, започнал пазарлък с един турчин да му продаде ябълки. Обаче в пазарлъка неусетно започнали да спорят и да се карат помежду си. Тогава турчинът, за да си отмъсти, наклеветил благословения Христо, че уж обещал да се потурчи. Затова веднага го повлякъл и завел в съдилището на чаушпашата (полицейски пристав, бел.ред.), като представил и лъжесвидетели, че наистина обещал да се потурчи.

Чаушпашата попитал мъченика истина ли е това. Но **той с голяма смелост отговорил, че си е християнин и че такава дума не е казвал, и че по никакъв начин няма да смени вярата си, пък ако ще това да му струва хиляди страдания. Тогава чаушпашата заповядал да го бият силно с тояги. После го вързали и го удряли по главата, докато шурнала много кръв, и тогава го хвърлили в затвора, а краката му забили в клада**.

По това време в затвора бил преподобният Кесарий Дапонтес (който и написал това житие на мъченика) и като го гледал в това положение, съчувствал му. Затова намерил начин да го освободи тайно от кладата и му предложил храна, за да се подкрепи. Но мъченикът не пожелал да вкуси, като казал:

"Защо да ям, когато няма да ме оставят жив? Следователно нека умра за моя Христос гладен и жаден!"

И дал на поменатия Кесарий един брус - точило от челик, който имал в пояса си, като помолил да го даде където трябва, за да отслужат няколко литургии подир смъртта му. **След това извели мъченика от затвора и същия ден - 28 ноември 1748 г. - го обезглавили и така мъченикът получил венеца на мъченичеството от Иисуса Христа, на Когото да бъде слава во веки! Амин.**“

11.12 по еретическия, † 28 ноември по църковния календар - Св. мъченик Христо Българин

"**Т**ози нов Христов поборник и добропобеден мъченик беше от един голям град на България, който се нарича Шумен...

Прочее този Райко беше златар по занаят, живееше и работеше занаята си в центъра на Шумен, и беше на около 18-годишна възраст, много красив на лице, още по-красив по душа, а по вяра и любов към Христа: най-горещ и най-твърд...

срещу неговата работилница имаше една турска къща, чийто домовладика имаше неомъжена дъщеря. Тя, като гледаше неизречената хубост и красота на хубавия Райко, изяждаше се в сърцето си от сатанинска любов и цялата гореше от обич към него,..

Един ден слезе и пристъпи малко от портата и извика Райко да дойде при нея.

Той не разбирайки умисъла, отишъл и застанал вън от портата. Тя му казала да се приближи, за да й вземе мярка от пръста, та да й направи златен пръстен-печат. Хубавият момък се приближил и колкото той стоял със страх и стеснение, толкова тази развратница, новата Египтянка, с безсрамие и

наглост сатанинска го задърпала с всичката си сила, за да го вмъкне в дома. Райко със сила си измъкнал ръцете от нейните, а тя – със сила отблъсната, паднала по гръб. И веднага, както в древност оная Египтянка, превърнала любовта в омраза, започнала да крещи колкото могла, и така наклеветила пред присъстващите Райко, който бил достоен за безбройни похвали, че дръзнал уж да изнасили нейната моминска чест.

Голяма клевета! Агаряните го грабнали и го завели пред съдията. Съдията под влияние на бащата на момичето взел две решения: или да се потурчи и да я вземе за жена, или ако това не желае, да бъде бит, докато умре от побоя. Попитаха блажения Райко кое от двете избира, а той отговорил, че предпочита смъртта, отколкото да се отрече от Христа. Всички го уговаряли, а повече от всички го уговарял бащата на момичето, като казвал, че му прощава дързостта, само да се потурчи и ще го направи свой зет и ще го има като свой син – наследник на имота му. Но не можаха да променят мисълта му – той само това казвал: „Християнин съм, християнин ще умра!“

Решението на тиранина беше да умре под ударите на побоя. Биеха го безмилостно, докато паднаха ноктите на нозете му. Но смятайки, че съвсем не са успели да променят мисълта му за да приеме тяхната вяра, не го оставиха, а го вързаха за мишците с въже и го окачиха нависоко и така окачен, прекара остатъка от оня ден до вечерта. Тогава го откачиха, пак много ласкателства, но и с много различни изтезания го заплашваха. Обаче напразно се трудеха суетните безумци…

След два дни го изведоха от затвора, провериха го по разни начини и понеже мисълта му си оставаше твърда и непоколебима, пак го окачиха за мишците до вечерта. На следния ден пак го изведаха и пак много ласкателства и

обещания, а след това страшни закани и заплахи. Но блаженият нито ласкателствата и обещанията им прие, нито пък от заканите им се уплаши, а през цялото време имаше една защита в устата си: **„Християнин съм! Няма да се потурча!**“

Трети път го окачиха за мишците, после поставиха под него мангал и като обръщаха мангала насам – натам, разпаленият огън топеше и изтощаваше тялото му. Продължаваха да го принуждават да се потурчи, **обещаваха да му излекуват раните и да го направят велик Ага ако се потурчи. Но мъченикът само това отговаряше: „Вярвам в Христа. Християнин съм. Няма да се потурча!“**

Но колкото светецът оставаше твърд във вярата, толкова посрамените мъчители се ожесточаваха. Прочее, измислиха друго, по-сурово изтезание. **Разрязаха над пъпа му кожата на корема и изрязаха оттам един ремък от пъпа до гърлото и друг отзад пак до гърлото. Одраните места осолиха изобилно с влашка сол, а после го гориха със запалени свещи безмилостно и несъстрадателно**. Кой няма да се потресе пред тяхната жестокост и зверосърдечие?! Кой няма да се удиви на действително дивната и свръхестествена издържливост на мъченика?! Кой няма да се изуми пред Божията сила, която в немощта на тялото на този деликатен и нежен юноша се проявяваше?! **Но понеже нямаше какво друго да му сторят враговете на Кръста и понеже Подвигоположникът Христос не беше съгласен той повече да страда, затова в оня час Мюфтията издаде нареждане да престанат изтезанията и да го обезглавят. И така, беше обезглавен и се съедини с духовната безсмъртна Глава, Иисус Христос, за да съжителства и съцарува с Него**."

27.05 по еретическия, †14 май по православния

календар - Св. Райко Шуменски

---

buditeli.info © 2017